

ניסיון כתיבה באיגיון – פרק אחד ויחיד

"אני לא מבין".

אני לא מבין את זה", הוא אמר.

השתררה דממה. לא בפעם הראשונה, כמובן. סתם דממה, כמו תמיד. הרעש היה מיותר. *דון מיגל* בהה במסך. אולי בהה זה ביטוי קצת חמור. *דון מיגל* הסתכל. כן, הסתכל - זה מה שהוא עשה. "אני לא מבין", הוא אמר.

מאחוריו הגיע המפקד, או הבוס; אף אחד לא ידע איך בדיוק לקרוא למשרת הזה עם השם המיימי. מזל שזה לא מה שהופיע לו על התג. לימיש היה השם שכתוב על התג, אבל היה אסור לעשות בו שימוש. רק לאדון שלו היה מותר, ואילו הם - הפקודים שעובדים תחתיו, היו צריכים לכנות אותו "*הוד מעלתו*, *הנשגב מכולם*, *שליט הפרהסיה של הממלכה והמומחה*". זה מה שהיה כתוב בתקנון לכל הפחות. למעשה הם בדרך כלל פשוט אמרו "אדוני", או התחמקות אחרת מהטרחנות שהתקנון קבע. אבל לפעמים לא. לפעמים עדיף להטריח. וזה היה בסדר מבחינתו, התקנון ממילא היה רק המלצה.

"אני לא מבין".

"מה אתה לא מבין?", שאל המפקד.

"הנה, תראה!". הוא הגיש את משקפת השחייה למפקד. כשראש דג מוציא את הראש אל האוויר קשה לו לראות. המאמץ גורם לתחושה של שריפה בעיניים, גם אם אין כלור באוויר. וחוץ מזה, כך היה כתוב בתקנון: "לעולם ילבש המסתכל משקפת שחייה מול המסכים". "אולי זה מהתקופה שבה הכל היה מתחת למים", הוא חשב לעצמו. "מזל שלנו מותר לנשום במהלך העבודה. אולי בעצם בגלל זה עברו לעבוד באולמות נורמליים". בכל מקרה, המשקפת התאימה נהדר לחלוקים הכחלחלים שכולם לבשו שם.

"מה אתה לא מבין?", שאל שוב המפקד.

"יש פה יותר מזריחה אחת...", ענה *דון מיגל*. "גם יותר משקיעה אחת", הוא הוסיף אחרי רגע. *הוד מעלתו*, *הנשגב מכולם*, *שליט הפרהסיה של הממלכה והמומחה* התבונן ארוכות במסך. הוא לא הבין שם כלום.

"ו...? זה בעייתך?".

"בהחלט", הייתה התשובה. "בעיקר כי הם קורים בעת ובעונה אחת, ועכשיו... בקיץ!". "ובחורף זה תקין?", תהה המפקד.

"לא. אבל עכשיו קיץ", נענה.

האור שנכנס מהחלונות תמך כמובן בטענה הזו. העננים הכבדים לא הפריעו לשמש לחמם הכל. אחרי הכל, היא זרחה מתחתיהם. גם הפריחה של פירות הקיפוד שהייתה בעיצומה הייתה מאוד משכנעת. ובאמת זו הייתה האמת, זוהי תקופת קיץ באזור הזה של היבשת.

לימיש לא הבין כלום. "למי אכפת מה קורה בשמיים בקיץ?", חשב. הוא גם לא הבין מה קורה על המסך, ומה זה אומר מה שאמרו לו. הוא היה חייב לברר את זה. "תגיד לי רגע", הוא שאל את *דון מיגל*, "למי אכפת מה קורה בשמיים?". "אדוני", אמר *דון מיגל*, כחכח בגרונו והזכיר, "על הכוכב שלנו יש שמש אחת בלבד". לימיש לא הגיב. עדיין לא.

"כי השנייה הרי נמשכה החוצה מכוח הכבידה שלנו", ניסה שוב המדען. אולי זה יועיל.

"התנתקה", הוסיף. "מזמן. לפני הגאות הגדולה של העניים. כשהמלך העליון מת".
"אוקיי..", הנהן לימיש. אף תשובה לא קידמה אותו עד עכשיו, והוא עדיין לא הבין מה זה אומר מה שאמרו לו.

"אז מה עושים עם הידיעה הנפלאה שלא הבנת מהמסך?", שאל את דון מיגל.
"אה, אני לא יודע... צריך לשאול את המיסטיקן, לדעתי".
"אבל חשבת שאתה הוא גם המיסטיקן!", אמר לימיש.

"כן.. ובכן... זוהי טעות קלה... הוד מעלתו, הנשגב מכולם, שליט הפרהסיה של הממלכה והמומחה", ענתה לו לשון חלקלקות. "ההכשרה שלי היא רק באסטרונומיה וקריאת מסכים".
"אז שיקרת? אתה משקר? אתה שקרן!!", המפקד הגביה את קולו מיד. למטרות ייצוגיות כמובן, הרי התקנון מתיר לכעוס רק בחורף. אם לא צריך להתחמם אז אין שום סיבה לכעוס – כך אומר התקנון. להיפך, בקיץ צריך לצחוק. השלווה צריכה לשרור בקיץ. השמש עושה את עבודתה גם בלי שמישהו יכעס על הארץ.
"חלילה וחס אדוני, אני משקר רק למרבה במחיר".
"אבל שיקרת, אינך מיסטיקן!".
"ובכן אדוני, אתם משלמים את המשכורת הכי גבוהה", נענה.

המפקד התחיל לכעוס, והפעם באמת. בתוך יום אחד, כבר הספיקו לשקר לו פעמיים. השקרן הקודם היה מיסטיקן אמיתי. חשבו שהוא פיזיקאי של הגורלות או מתכנת מחשבים כמו כולם, כמו שאמר בראיון העבודה שלו. במקום להעסיק אדם מיותר, גילה הוד מעלתו, הנשגב מכולם, שליט הפרהסיה של הממלכה והמומחה שיש בידיו מישהו שיכול באמת לעבוד. אבל לא היה צורך באדם כזה עד עכשיו, והנה עכשיו הוא כבר מפוטר. הרי השמש היא גורל, ומה יותר טוב מאשר מיסטיקן עם יכולת מוכחת לשקר שהוא פיזיקאי של גורלות. בכל זאת בשביל לשקר צריך שיהיה בזה משהו שדומה לאמת, ומהכישורים שלו היה ניתן להאמין שהוא אכן פיזיקאי. מיסטיקן עם רקע בפיזיקה, זה בהחלט יכל להתאים למקרה הנוכחי. "לעזאזל, עכשיו צריך גם מיסטיקן", הוא חשב בקדחתנות. "הנתונים הרי לא יפרשו את עצמם לבד".

"טוב, אתה!", אמר לדון מיגל, "אני מכפיל לך את המשכורת ומעכשיו אתה גם המיסטיקן. עד מחר אני רוצה מסמך רשמי ו-מ-נ-ו-מ-ק שאוכל לשרוף ליד המלך!".
הדלת נטרקה אחריו. במערכת הבקרה נרשמה הערה חריפה על מצב רוחו של המפקד.

"אני לא מבין את זה", אמר דון מיגל. מקרב ומרחיק את פניו מהמסך.
"זריחה ושקיעה נוספת - באמצע היום - כשחסרה שמש אחת – בקיץ - ולא על כוכב אחר?",
הוא תהה. ושוב השתררה דממה.